

Sångpostillan - Söndagen efter Jul

Bidrag från Bengt Pleijel
2007-12-12
Senast uppdaterad 2013-12-22

Söndagen efter Jul Guds barn

Tredje årgångens läsningar

GT: Jesaja 11:1-9

Epistel: Apg 7:17- 22

Ev: Matteus 18:1-5

Psaltarpsalm: 71:2-6

Dagens bön:

Barmhärtige Gud,

du som genom din Son har gjort oss till dina barn,

hjälp oss att i hans jordiska ringhet

se din himmelska makt,

så att vi kan vara trygga under ditt beskydd.

Genom din Son Jesus Kristus, vår Herre

Amen. Dejlig är jorden skrevs år 1850 av den danske lektorn Bernhard Severin Ingemann. Den psalmen låter oss få sjunga tillsammans med julnattens änglar. Och vi lär oss att bli pilgrimer. Den har nr 297 i vår psalmbok. Cecilia Bååth-Holmberg översatte den psalmen till svenska år 1884. Vi ska sjunga de tre verserna i vår predikan. Men vi kommer att börja med vers 3. Vill du höra Bengt Pleijel predika och Anne Mette Pleijel Johnsson läsa text och sjunga? Klicka här!

Predikans text: Matteus 18:1-5

Lärjungarna kom fram till Jesus och frågade: "Vem är störst i himmelriket?"

Han kallade till sig ett barn och ställde det framför dem och sade: "Sannerligen, om ni inte omvänder er och blir som barnen kommer ni aldrig in i himmelriket. De som gör sig själva små som det här barnet är störst i himmelriket. Och den som i mitt namn tar emot ett sådant barn tar emot mig."

Det handlar om Guds barn idag..

Är du ett Guds barn? Vad svarar du på det? Så här kanske: "Jag vet inte riktigt säkert. Jag hoppas att jag en gång skall bli det. Jag gör så gott jag kan."

"Om någon frågar mina barn: är du Bengt Pleijels barn? så svarar de inte: "Jag vet inte riktigt säkert. Jag hoppas att jag en gång skall bli det. Jag gör så gott jag kan"

De svarar med julgransljus i ögonen: "Det är den bästa pappa jag har haft" (i alla fall tror jag att de skulle säga så…).

Är du Guds barn? Vår himmelske Fader blir ledsen om hans barn inte vet det. Han vill att vi ska veta det. Därför drar han oss in i sin kärleks närvaro. För det använder han änglar. Vi har hört mycken änglasång nu i jul. Det var kraftig lovsång i julnatten. Rymden fylls av änglaröster: Åra, ära vare Gud, står det i en psalm (Psalm 129:5) Änglarna jublar över vad som händer i Betlehem. Gud blir människa. Gud besöker vår jord. Gud blir ett barn för att vi skulle kunna bli Guds barn.

Hur blir vi det?

Två personer i Bibeln dyker upp och börjar prata i mun på varandra. De blir så ivriga. Men vi lugnar ner dem.

Vi låter Johannes tala först: Han säger: Åt alla dem som tog emot honom (Jesus) gav han rätten att bli Guds barn, åt alla som tror på hans namn, som har blivit födda inte av blod, inte av kroppens vilja, inte av någon mans vilja, utan av Gud. (Joh 1:12-13)

Vad Johannes vill säga oss är: Det går inte att dressera sig till att bli en kristen. Hur jag än himlar med ögonen och suckar och lyfter händerna blir jag det inte. Man kan försöka dressera en hund att göra som vi människor, bocka, sträcka fram tasserna o.s.v. Men hunden blir ändå aldrig en människa. Kristen blir man genom en ny födelse. Vi har blivit födda av Gud i dopet. När vi lever i dopet och tron börjar vi förstå detta att vi för Jesu skull får vara Guds barn.

Den andre om vill berätta för oss om hur vi blir Guds barn är Paulus. Han citerar sig själv från Galaterbrevet 3:26-27. Alla är nämligen genom tron Guds söner (Guds barn) i Kristus Jesus. Är ni döpta in i Kristus, har ni också iklätt er Kristus.

Genom dopet och tron är vi Guds barn. När jag upptäckt mitt dop och sagt JA till det då gläder sig Guds änglar, berättar Lukas (s Luk 15: 7,10). De sjunger för oss sången om att Frälsarn är kommen, han som kan hjälpa oss att bli Guds barn och ge oss frid med Gud.

Vi låter oss smittas ner av änglarnas glädje och sjunger den tredje versen av 297. Änglar den sjöngo, först för markens herdar.
Skönt från själ till själ det ljud:
Människa gläd dig, Frälsarn är kommen
Frid över jorden Herren bjöd

Vi får sjunga med i änglakören. Änglarna drar dig genom sin sång in i Guds kärlek. De vill ge dig en trosbild av dig själv. Du får med änglarna stå inför den himmelska tronen, du lyfter händerna i kärlek, ditt ansikte strålar, t.o.m. din sångröst låter himmelsk. Vilken underbar trosbild av dig själv!

Och vad fantastiskt att få va så nära Honom som är kärleken. Det spritter till i benen på änglarna och det spritter till i benen på oss. Vi börjar dansa av fröjd. Det är så oerhört. Det går inte att stå stilla och bara låta munnen sjunga. Kroppen måste få vara med. Hjärtat måste vara med.

Men i en av körpauserna händer det något. Vi ser vi hur änglarna höjer ögonbrynen. De hör en fråga nerifrån jorden: Vem är störst i himmelriket? Dum fråga, tycker änglarna. Naturligtvis är det Gud. Men Jesu lärjungar tänkte inte på Gud. De tänkte på sig själva.

Parallelltexten hos Markus (9:33-37) säger att de grälade om vem som var störst. Tydligt var de inte främmande för konkurrens och prestige. Underbart att Bibeln tar med sånt här. Bibeln är full av knepiga och underliga människor och då tänker vi: Vad fantastisk Gud är som kan använda sådana konstiga redskap. Det gör det genast lite mer hoppfullt för oss.

När de höga apostlarna kommer med sin fråga om vem som var störst, gör Jesus något som de aldrig skulle glömma. Han tar fram en av småpojarna som sitter vid väggkanten och påtar kula. Jesus tar fram honom. Han lägger armen om honom, säger Markus. Och med det säger han: Det här är idealet för den som vill bli störst. Om någon av dessa höga apostlar skall ha någon chans att komma in i himlen beror det på om de blir som detta barn. Om någon av oss som nu lyssnar till denna text skall ha någon chans att komma in i himlen, beror på om vi vågar bli hjälplösa som barn.

Frågan tog alltså en mycket allvarlig vändning. Frågan om rangordning i himlen förvandlas till en fråga om det överhuvudtaget skulle va möjligt att komma in där. Och nu kan vi höra hur Jesus säger detta till oss: Sannerligen, om ni inte omvänder er och blir som barnen, kommer ni aldrig in i himmelriket.

Vänd om! En total omorientering. Tappa allt ditt prestationstänkande. Du är inte älskad för vad du gör. Du får komma som barn inför din himmelske Fader och änglarna vill gärna hjälpa dig med det. Poängen med barnet är att det är beroende. Ett barn är beroende, klarar inte sig själv. Mig förutan kan ni ingenting göra, säger Jesus. (Joh 15:5)

Man undrar vad lärjungarna tänkte. Först skämdes de nog. Och sedan, när de tänkte tillbaka på den här händelsen upptäckte de befriande glädje. Vad skönt! Vi slipper hävda oss. Duktighetskravet släpper.

De vågar skriva ner en sån här skildring av att de grälade. Det är ju alltid genant att berätta om sina dåliga sidor. Men de gjorde det. Det beror på att de fick hjälp att våga slappna av. De var så älskade. Också vi kan få hjälp.

Fattar ni vad det här kan betyda för oss och inte bara för oss? Våra kontakter med den himmelska världen, som vi fick i dopet hjälper oss att hitta en motmelodi när vi vandrar fram på jorden. Inte grälsånger och stöddighetssånger och prestigesånger och jagsånger. Vi får sjunga för varandra och för våra barn och barnbarn sången om Guds kärlek. Vi får aldrig låta tonen från himlen förstummas. Vi sjunger psalm 297, den andra versen. Tidevarv komma, tidevarv försvinna,
Slakten följa släktens gång.
Aldrig förstumma tonen från himlen
I själens glada pilgrimssång.

Jesus säger:
De som gör sig själva små som det här barnet är störst i himmelriket.

Jesus kallar oss till detta nedstigande. Vi ser det vid nattvardsbordet. Vi böjer knä, alla blir små, ingen kan skryta, alla tar emot Jesus, alla beroende av honom.

Det är viktigt att lära oss detta: Att ta emot. Det är en svår konst. För en del tar det emot att ta emot. Kan själv!

Jesus säger: Den som i mitt namn tar emot ett sådant barn tar emot mig. En kristen är den som tar emot Jesus. Han gör det i nattvarden och säger då ifrån: Jag klarar mig inte utan Jesus. Jag behöver hans kärlek. Jag behöver hans liv, hans Ande.

Om jag lägger tonvikten i mitt liv vid att TA EMOT, så ligger tonvikten i mitt liv vid vad Gud gör. Han ger, han fyller på.

Lägger jag tonvikten vid vad JAG GÖR, blir jag snart så trött av alla krav och alla måste, och snart kommer då konkurrensen, jämförelsen, avunden. Vem är störst?

I nattvarden lär jag mig att ta emot Jesus. Han stiger till de trogna ner. Han hjälper oss att ha vårt livs förankring i vad han har gjort: Kristi kropp för dig utgiven! Kristi blod för dig utgjutet!

Men efter gudstjänsten får jag fortsätta att ta emot Jesus. Jesus säger:

Den som i mitt namn tar emot ett sådant barn han tar emot mig.

Barnen - inte bara ett- och två- och treåringar. Utan alla dem som människor ser ned på och föraktar och som jag själv kanske tittar på lite överlägset. Här blir rollerna ombytta. Det är inte jag som sänker mig ned till dem och gör dem till föremål för min präkristendom. Utan det är Jesus som möter mig i dem. Han sänker sig ned till mig. När jag tar emot dem så sänker sig himlen ned.

Jesus möter mig. Änglarna möter mig. De kan hända att någon ängel en dag slår sig ned vid köksbordet, skriver Hebreerbrevets författare, 13:2. Glöm inte att visa gästfrihet, ty genom gästfrihet har somliga fått änglar till gäster utan att veta om det.

När vi är därnere hittar vi varandra. Detta kan Jesus hjälpa oss med. Han lär oss att se på varje människa med hans möjligheter. Varje människa vi möter är ett möjligt helgon!

Jesus har en oändlig omsorg om de små, de svaga. Men hans kärlek är inte snäll, menlös. Den äkta kärleken kan bli upprörd. De kan reagera. Vreden - det är kärlekens reaktion. Vi hör ofta denna reaktion från Jesus. Det blixtrar om Jesus. Han låter upprörd.

Var rädd om barnen omkring dig, de små, de svaga, de lättleda. Var rädd om barnet inom dig. Ditt inre barn behöver leva nära Jesus, det behöver få trygghet, närhet, värme.

Vi får aldrig förleda, aldrig förakta någon. Om jag själv är stor, ser jag ned. Om jag själv är liten, ser jag upp. Barnet vid fönstret på sjätte våningen, ser bara himlen, nästippen når bara till fönsterkarmen. Den store pappan bredvid ser bara ned på vad som sker därnere på gatan.

Jag får hålla upp de små, de svaga i himmelens glädje. Ty när jag ser upp får jag ju också se upp mot himlen och in i den. Får se änglarna som står inför Tronen. De ser Guds ansikte. Jesus avslöjar vilka de änglarna är och vad de gör. Några verser efter vår säger Jesus:

Se till att ni inte föraktar någon enda av dessa små. Jag säger er att deras änglar i himlen alltid ser min himmelske Faders ansikte. (Matt 18:10)

Vilken omsorg! Gud är din Fader. Du är sedd, uppmärksam, älskad. Och när du ser detta och tar emot denna kärlek börja de bli varmt inom dig. Där börjar himmelens eld att brinna, kärlekens eld. Tillsammans med änglarna börjar du bli eld och lågor för att sprida den kärleken bland de många omkring dig som fryser. Jorden blir förfärlig om vi lever bara för oss själva. Men jorden blir härlig, den blir dejlig när vi lever i kontakt änglarna och lär oss gnola på deras sång om Guds kärlek.

Vi sjunger vers 1. Härlig är jorden,
härlig är Guds himmel,
skön är själarnas pilgrimsgång.
Genom de fagra riken på jorden
gå vi till paradiset med sång. Jullovets ordbruksövning

Din uppgift: att bruka och bevara och vårda orden (Jfr 1 Mos 2:15, 1917 och Bibel 2000)

Hör vad Herren säger nu: Dessa ord som jag idag ger dig skall du lägga på ditt hjärta (5 Mos 6:6)

Tänk till: Vad har Herren sagt till Dig i denna predikan? * skriv upp de ord du får ..

- * bädda ner dem i hjärtats mylla ..
- * vattna dem med bön
- * var sedan nyfiken på vad som händer
- * tala med Herren om detta.

Några julordfrön: Men åt dem som tog emot honom
gav han rätten att bli Guds barn,
åt alla som tror på hans namn,
som har blivit födda inte av blod,

inte av kroppens vilja, inte av någon mans vilja, utan av Gud.

(Joh 1:12-13). Alla är ni nämligen

genom tron Guds söner (barn) i Kristus Jesus.

Är ni döpta in i Kristus,

har ni också iklätt er Kristus.

(Gal 3:26-27) Leta sedan reda på fler bibelord som du skriver upp, bäddar ner i hjärtats mylla, vattnar med bön

Ur bibelskolans skattkammareLäs i nyfikenhetsvandring 16 om hur Jesus tar hand om knepiga människor.

I skafferiet hittar du också trösten om ”nollornas värde”.